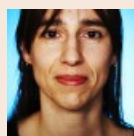

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Theater: De wereld is een dorp

donderdag 15 mei 2014 om 11u40

The Play = Berlin

Gezelschap = Perhaps all the dragons

In een zin = *Perhaps all the dragons are...* overstijgt het stiekeme YouTube-uurtje niet dat we onszelf al eens gunnen. Leuk en heel knap gemaakt, maar weinig meer.

Hoogtepunt = Het moment waarop je merkt dat de vertellers ook op elkaar reageren en de koffiedame bij elk van hen langskomt.

Score = * * *

Quote = 'Perhaps all the dragons in our lives are princesses who are only waiting to see us act, just once, with beauty and courage'

Perhaps all the dragons... © Berlin

Je zit in een of andere wereldstad in een internetcafé en praat met je vriend die duizenden kilometers van je verwijderd is maar virtueel slechts enkele centimeters van je af zit. De digitale revolutie maakt de wereld tot een dorp en sindsdien trekken Yves Degryse en Bart Baele met hun camera en voelsprietten rond in dat dorp op zoek naar boeiende verhalen waar ze zelf een hoofdstuk bij suggereren.

Ze doen dat intussen al tien jaar. Ze begonnen hun fascinerende reis in Jeruzalem (*Holoceen#1 - Jerusalem*) en ze deden intussen ook plekken als Moskou en Bonanza aan. Lissabon en Zvizdal staan in 2015 en 2016 op het programma. Steeds is het uitgangspunt een stad of site te doorgronden door de bewoners te interviewen en vervolgens deze interviews zó te monteren dat de film (die steeds in een theatrale setting getoond wordt) een oplossing lijkt te suggereren voor een bestaand probleem waar men in het echte leven volledig in vastgelopen is.

Dit is een erg arbeidsintensieve methodiek die naast veel bruikbaar materiaal ook veel voor het specifieke project onbruikbaar maar wél interessant materiaal oplevert.

Met dat onbruikbaar materiaal wilde Berlin naar aanleiding van zijn tiende verjaardag 'iets' doen. Dus ploegden ze zich door alle verhalen en vonden er een belichaming in van de wijsheid dat 'iedereen via zes tussenpersonen met elkaar verbonden is'. Gevolg: het publiek schuift aan een gesloten cirkelvormige tafel aan die – net als in een doordeweeks internetcafé – evenveel stoelen als computerschermen bevat. Wanneer je aanschuift, zit er – op het beeldscherm – al iemand aan de andere kant van de tafel op je te wachten en vertelt je de komende tien minuten over het breekpunt in zijn of haar leven. Af en toe gebeurt er iets bij een van de vertellers waardoor alle vertellers tegelijkertijd opschrikken en naar die ene verteller kijken. Dat is een staaltje van de minutieuze montage die intussen typisch is voor Berlin. Dat dwingt ook hier respect af.

Maar, wat ook typisch is voor Berlin is een goed doordachte plot. Die is hier amper merkbaar en dat is ook niet verwonderlijk. Berlin kan met zo veel uiteenlopende verhalen weinig meer doen dan onderstrepen dat de wereld een dorp is, vol mensen die elk een bijzonder verhaal met zich meedragen dat hun medemensen iets over het leven (of beter: overleven) vertelt. *Perhaps all the dragons are...* overstijgt daardoor het stiekeme YouTube-uurtje niet dat we onszelf al eens gunnen. Leuk en heel knap gemaakt. Maar nauwelijks meer dan een filmische mozaïek van de wereld als dorp.

Smaakmaker: Een vorige creatie van Berlin –

Els Van Steenberghe

Meer info: www.berlinberlin.be (<http://www.berlinberlin.be/>)